เวลาและสิ่งพึงระวังในการท่องเที่ยวต่างประเทศ

[ไทย – Thai – تايلاندي]

ดร.อะมีน บิน อับดุลลอฮฺ อัช-ชะกอวีย์

แปลโดย :อิสมาน จารง

ตรวจทานโดย : ซุฟอัม อุษมาน

2012 - 1433

IslamHouse.com

﴿ الوقت وخطر السفر إلى الخارج ﴾

« باللغة التايلاندية »

د. أمين بن عبد الله الشقاوي

ترجمة: عثمان جارونج

مراجعة: صافي عثمان

2012 - 1433

IslamHouse.com

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ปรานียิ่งเสมอ

เรื่อง ที่ 51
เวลาและสิ่งพึงระวังในการท่องเที่ยวต่างประเทศ

มวลการสรรเสริญเป็นเอกสิทธิของอัลลอฮฺ ขอการประทานพรและความสันติมีแด่ท่านศาสนทูตของอัลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ข้าขอปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ และมุฮัมหมัดนั้นเป็นบ่าวและศาสนทูตของพระองค์

อัลลอฮฺได้กล่าวว่า

﴿ وَٱلۡعَصۡرِ ١ إِنَّ ٱلۡإِنسَٰنَ لَفِي خُسۡرٍ ٢ إِلَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَتَوَاصَوۡاْ بِٱلۡحَقِّ وَتَوَاصَوۡاْ بِٱلصَّبۡرِ ٣ ﴾ [العصر: ١-٣]

ความว่า “ขอสาบานด้วยกาลเวลา แท้จริง มนุษย์นั้นอยู่ในการขาดทุน นอกจากบรรดาผู้ศรัทธาและกระทำความดีทั้งหลาย และตักเตือนกันและกันในสิ่งที่เป็นสัจธรรม และตักเตือนกันและกันให้มีความอดทน” (อัล-อัศรฺ 1-3)

ท่านอิบนุ อับบาส เราะฎิยัลลอฮุอันฮุมา ได้กล่าวว่า คำว่า “อัล-อัศรฺ” คือ เวลา และท่านอิบนุล ก็อยยิม ได้กล่าวว่า การ

ใช้ คำว่า อัศรฺ ในความหมายว่ากาลเวลานั้นเป็นสิ่งที่แพร่หลายในสำนวนภาษาอาหรับ (บะดาอิอฺ อัต-ตัฟซีรฺ เล่มที่ 5 หน้าที่ 328-329)

อัลลอฮฺได้สาบานด้วยเวลาเพราะมันเป็นที่เก็บรวบรวมการงานต่างๆ ของปวงบ่าวทั้งที่ดีและชั่ว และเพราะความมีเกียรติและยิ่งใหญ่ของเวลา และในการสาบานนี้ อัลลอฮฺได้เตือนมนุษย์ถึงคุณค่าของเวลาและเตือนถึงการที่พวกเขาควรกอบโกยใช้มันอย่างคุ้มค่าและให้ความสำคัญกับมัน

นอกจากนี้ อัลลอฮฺยังได้สาบานกับส่วนหนึ่งของเวลาในที่อื่นๆ ในอัลกุรอาน เช่นที่อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿ وَٱلۡفَجۡرِ ۝١ وَلَيَالٍ عَشۡرٖ ۝٢ ﴾ [الفجر: ١- ٢]

ความว่า "ขอสาบานด้วยเวลารุ่งอรุณและค่ำคืนทั้งสิบ (สิบคืนแรกของเดือนซุลหิจญะฮฺ)" (อัล-ฟัจญ์รฺ 1-2)

พระองค์ได้ตรัสอีกว่า

﴿ وَٱلَّيۡلِ إِذَا يَغۡشَىٰ ۝١ وَٱلنَّهَارِ إِذَا تَجَلَّىٰ ۝٢ ﴾ [الليل: ١- ٢]

ความว่า "ขอสาบานด้วยเวลากลางคืนเมื่อมันปกคลุม และด้วยเวลากลางวันเมื่อมันประกายแสง" (อัล-ลัยลฺ :1-2)

และพระองค์ยังได้ตรัสอีกว่า

﴿ وَٱلضُّحَىٰ ۝١ وَٱلَّيۡلِ إِذَا سَجَىٰ ۝٢ ﴾ [الضحى: ١- ٢]

ความว่า "ขอสาบานด้วยเวลาสาย และด้วยเวลากลางคืนเมื่อมันมืดและสงัดเงียบ" (อัฎ-ฎุหา 1-2)

เวลานั้นมีค่ามากกว่าเงินและทอง เพราะเงินและทองนั้นสามารถชดใช้ได้ แต่เวลาหากผ่านพ้นไปแล้วไม่อาจชดใช้หรือทดแทนได้ และอายุขัยของมนุษย์ซึ่งเขามีชีวิตอยู่ได้เพียงไม่กี่สิบปีนั้นพวกเขาจะถูกสอบสวนถึงเวลาทุกอณูของมัน โดยมันเป็นคำถามหลักๆ ที่เขาจะต้องถูกสอบสวนด้วยในวันกิยามะฮฺ

รายงานจากท่านมุอาซฺ บิน ญะบัล เราะฎิยัลลอฮุอันฮุว่า แท้จริง ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า

«مَا تَزُولُ قَدَمَا عَبْدٍ يوم الْقِيَامَةِ حَتَّى يُسْأَلَ عن أَرْبَعٍ : عن عُمْرِهِ فِيمَ أَفْنَاهُ، وَعَنْ شَبَابِهِ فِيمَ أَبْلاهُ، وَعَنْ مَالِهِ فِيمَ اكْتَسَبَهُ وَفِيْمَ أَنْفَقَهُ، وَعَنْ عِلْمِهِ مَاذَا عَمِلَ بِهِ» [شعب الإيمان 286/2 برقم 1785- 1786]

ความว่า "เท้าของบ่าวคนหนึ่งๆ จะไม่สามารถขยับได้ในวันกิยามะฮฺ จนกว่าเขาจะถูกสอบถามถึงสี่ประการต่อไปนี้ จะถูกถามถึงอายุขัยของเขาว่าปล่อยให้มันหมดไปอย่างไร ความเป็นหนุ่มของเขาเขาใช้มันอย่างไร ทรัพย์สินของเขาหามาได้อย่างไรและ

ใช้จ่ายมันไปอย่างไร และความรู้ของเขาเขาเอาไปปฏิบัติใช้อย่างไร" (ชุอะบุล อีมาน เล่มที่2 หน้าที่ 286 หะดีษหมายเลข 1785-1786)

ดังนั้น เขาจะถูกถามถึงการใช้อายุขัยของเขาในภาพรวม และในช่วงวัยหนุ่มเป็นการเฉพาะ ทั้งนี้เพราะวัยหนุ่มนั้นเป็นช่วงวัยที่มีพละกำลังและการความกระฉับกระเฉง และเป็นวัยที่สามารถทำงานได้ดีกว่าในช่วงวัยอื่นของชีวิต

เวลา ถือเป็นนิอฺมัต (โชคลาภที่อัลลอฮฺประทานให้)ที่ดีที่สุดที่อัลลอฮฺประทานให้กับบ่าวของพระองค์ รายงานจากท่านอับดุลลอฮฺ บิน อับบาส เราะฎิยัลลอฮุอันฮุมา ว่าแท้จริง ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า

«نِعْمَتَانِ مَغْبُونٌ فِيهِمَا كَثِيرٌ مِنَ النَّاسِ : الصِّحَّةُ وَالْفَرَاغُ» [البخاري برقم 6412]

ความว่า "สองนิอฺมัตที่มนุษย์ส่วนใหญ่ขาดทุนมัน คือการมีสุขภาพดีและมีเวลาว่าง" (อัล-บุคอรีย์หะดีษหมายเลข 6412)

อัล-ฆ็อบนุ (ขาดทุน) นั้น คือการที่บุคคลซื้อสินค้าหนึ่งด้วยราคาที่แพงกว่าราคาปกติของมันหลายเท่า ดังนั้น ผู้ใดที่ร่างกายของเขามีสุขภาพดีและมีเวลาว่างจากภาระงานต่างๆ

แต่เขาไม่พยายามที่จะปรับปรุงอาคิเราะฮฺ (ชีวิตหลังความตาย) ของเขา บุคคลผู้นั้นจะถูกเรียกว่าเป็นผู้ขาดทุน และในตัวบทหะดีษยังบ่งบอกว่า เวลานั้นเป็นนิอฺมัตที่ใหญ่ยิ่ง บุคคลจะไม่ได้ประโยชน์จากเวลาของเขา ยกเว้นเขาได้รับเลือกจากอัลลอฮฺแล้ว และผู้ที่ได้รับประโยชน์นี้นั้นมีน้อย ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่ละเลยและขาดทุนมากกว่า

รายงานจากท่านอิบนุ อับบาส เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ มาว่าแท้จริง ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า

«اغْتَنِمْ خَمْسًا قَبْلَ خَمْسٍ» وذكر منها : «وَفَرَاغَك قَبْلَ شَغْلِكَ ، وَشَبَابَك قَبْلَ هَرَمِكَ» [مستدرك الحاكم برقم 7846]

ความว่า "จงรีบเร่งหาประโยชน์จากห้าสิ่งก่อนที่จะเกิดห้าสิ่ง" ส่วนหนึ่งในห้าสิ่งนั้นท่านได้กล่าวว่า "(จงหาประโยชน์จาก) เวลาว่างของท่าน ก่อนที่ท่านจะมีภาระงาน และวัยหนุ่มของท่านก่อนที่ท่านจะแก่ตัวลง" (อัล-มุสตัดร็อก ของ อัล-หากิม 7846)

หากใครพิจารณาสภาพของชาวสะลัฟ (ชนยุคแรกของอิสลาม) และบุคคลที่เจริญรอยตามชนเหล่านั้นแล้วเขาจะพบว่า ชาวสะลัฟนั้นจะมีความความกระตือรือร้นในการใช้เวลา

ของพวกเขา โดยการเติมเต็มเวลาทุกส่วน ด้วยความดี ท่านอับดุลลอฮฺ บิน มัสอูด เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ได้กล่าวว่า “ฉันไม่เคยเสียใจกับสิ่งใดยิ่งไปกว่าการที่ดวงอาทิตย์ได้ลับขอบฟ้าไปในวันหนึ่งโดยที่อายุขัยของฉันได้สั้นลงแต่การงานที่ดีของฉันไม่ได้เพิ่มขึ้นเลย”

ท่านอิบนุล ก็อยยิม ได้กล่าวว่า “การปล่อยเวลาให้หมดไปโดยไร้ค่านั้นร้ายยิ่งกว่าความตาย เพราะการปล่อยเวลาให้หมดไปโดยไร้ประโยชน์นั้น มันทำลายการงานของท่านทั้งทางโลกดุนยาและโลกอาคิเราะฮฺ” (บะดาอิอฺ อัล-ฟะวาอิด 1/53)

นักกวีได้กล่าวความว่า

وَالوَقْتُ أَنْفَسُ مَا عُنِيْتَ بِحِفْظِهِ وَأَرَاهُ أَسْهَلَ مَا عَلَيْكَ يَضِيْعُ

“เวลานั้นมีค่ายิ่งที่สุด ซึ่งควรค่าที่ท่านต้องดูแลรักษามัน แต่ฉันเห็นว่ามันกลับเป็นสิ่งที่ง่ายดายมาก ที่มันจะสูญหายไปจากท่าน”

จากที่ผ่านมาจะเห็นได้ชัดเจนว่าความขาดทุนนั้นเกิดขึ้นแน่นอนกับคนที่เดินทางไปยังประเทศของผู้ปฏิเสธ เพื่อใช้เวลาช่วงนั้นด้วยการละเลยหลงลืมอย่างเสียเปล่า จึงจำเป็นที่

จะต้องมีการเตือนถึงอันตรายและความเสียหายของการเดินทางลักษณะนี้ ส่วนหนึ่งก็คือ

<u>ประการแรก</u> การเดินทางไปยังแผ่นดินผู้ปฏิเสธศรัทธานั้นเป็นการฝ่าฝืนคำสั่งของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม อย่างชัดเจน ซึ่งมีรายงานจากท่าน ญะรีรฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ว่า แท้จริง ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า

«أَنَا بَرِيءٌ مِنْ كُلِّ مُسْلِمٍ يُقِيمُ بَيْنَ أَظْهُرِ الْمُشْرِكِينَ، لاَ تَتَرَاءَى نَارَاهُمَا» [سنن الترمذي برقم 1604]

ความว่า "ฉันนั้นหลุดพ้นไม่เกี่ยวข้องกับมุสลิมทุกคนที่อาศัยอยู่ท่ามกลางผู้ตั้งภาคี ไฟทั้งสองของคนสองกลุ่มไม่ควรจะเห็นกัน (ไม่ควรอยู่ใกล้กันจนเห็นไฟในบ้านกันและกัน)" (สุนัน อัต-ติรมิซีย์ หมายเลข 1604)

บรรดานักปราชญ์ได้ทำการยกเว้นในกรณีของผู้ที่ออกไปทำการสู้รบในหนทางของอัลลอฮฺ ผู้ที่เดินทางเพื่อเผยแพร่ศาสนา ผู้ที่เดินทางเพื่อการรักษาที่ไม่อาจรักษาได้ในประเทศของตน ผู้ที่เดินทางเพื่อศึกษาหาความรู้ที่ไม่มีในประเทศมุสลิม ทั้งหมดนั้นด้วยเงื่อนไขว่าต้องเปิดเผยศาสนา

ของตนเอง รู้ถึงสิ่งที่อัลลอฮฺได้กำหนดให้เป็นวาญิบเหนือตนเอง มีศรัทธาที่มั่นคงต่ออัลลอฮฺซุบฮานะหุวะตะอาลา และสามารถปฏิบัติศาสนกิจของตนเองได้ด้วยความปลอดภัยจากฟิตนะฮฺต่างๆ ซึ่งในภาวะที่มีความจำเป็นนั้นศาสนาจะมีบทบัญญัติเป็นการเฉพาะเอาไว้

<u>ประการที่สอง</u> เพราะเหตุว่ามีสิ่งที่จะชักจูงไปสู่การทำสิ่งที่ชั่วและต้องห้ามจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งฟิตนะฮฺ(บททดสอบ)จากสตรี รายงานจากท่านอุสามะฮฺ บิน ซัยดฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ มา ว่าแท้จริง ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า

«مَا تَرَكْتُ بَعْدِى فِتْنَةً أَضَرَّ عَلَى الرِّجَالِ مِنَ النِّسَاءِ» [مسلم برقم2741]

ความว่า “ฉันไม่ได้ทิ้งไว้ซึ่งฟิตนะฮฺใดที่เป็นอันตรายสำหรับผู้ชายมากกว่าฟิตนะฮฺที่มาจากผู้หญิง” (เศาะฮีหฺ มุสลิม 2741)

และท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวเช่นกันว่า

«فَاتَّقُوا الدُّنْيَا وَاتَّقُوا النِّسَاءَ» [مسلم برقم2742]

ความว่า “จงยำเกรงเกี่ยวกับดุนยา และจงยำเกรงเกี่ยวกับผู้หญิง” (เศาะฮีหฺ มุสลิม 2742)

ท่านเชค อับดุลอะซีซ บิน บาซ เราะหิมะฮุลลอฮฺ ได้กล่าวว่า การเดินทางไปยังประเทศที่มีการปฏิเสธศรัทธา หลงผิด เปิดเสรี และมีการผิดประเวณี ดื่มเหล้าอย่างเปิดเผย การปฏิเสธศรัทธาและหลงทางแพร่หลายนั้น เป็นอันตรายอย่างยิ่งสำหรับบุรุษและสตรี มีคนที่ดีจำนวนไม่น้อยที่เดินทางไปและกลับมาในสภาพเสื่อมเสีย มุสลิมหลายคนกลับมาในสภาพที่เป็นกาฟิรฺ อันตรายจากการเดินทางลักษณะนี้นั้นใหญ่ยิ่ง วาญิบที่จะต้องมีการระมัดระวังในการเดินทางไปยังประเทศพวกเขา ไม่ว่าจะเป็นในช่วงการดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์หรืออื่นๆ ก็ตามที"

<u>ประการที่สาม</u> เป็นการใช้เวลาสิ้นเปลืองกับสิ่งที่อัลลอฮฺไม่พึงพอใจ ซึ่งเวลานั้นดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าจะต้องถูกสอบถามในวันอาคีเราะฮฺ

<u>ประการที่สี่</u> เป็นการสิ้นเปลืองทรัพย์สินจำนวนมากในสิ่งที่ไร้ประโยชน์ ในสิ่งที่เป็นการสนองตันหา อัลลอฮฺได้ตรัสว่า

﴿إِنَّ ٱلْمُبَذِّرِينَ كَانُوٓاْ إِخْوَٰنَ ٱلشَّيَٰطِينِ ۖ وَكَانَ ٱلشَّيْطَٰنُ لِرَبِّهِۦ كَفُورًا ۝٢٧﴾ [الإسراء: ٢٧]

ความว่า “แท้จริง บรรดาผู้สุรุ่ยสุร่ายนั้นเป็นพวกพ้องของเหล่าชัยฏอน และชัยฏอนนั้นเนรคุณต่อพระเจ้าของมัน “ (อัล-อิสรออ์ 27)

ประการที่ห้า ผู้ที่เดินทางอาจไม่ปลอดภัยจากการไขว้เขวในหลักศรัทธา จริยธรรม และการปฏิบัติในศาสนกิจและอื่นๆ และหากตัวเขาปลอดภัยจากสิ่งเหล่านั้น ก็อาจคงเหลืออยู่ในความทรงจำของลูกๆ ของเขาซึ่งภาพของเมืองที่เต็มไปด้วยโบสถ์ สถานที่ที่เสื่อมเสีย ที่ที่มีการเผยเอาเราะฮฺ เปลือยกายและมีการขายเหล้าสุราตามถนนหนทางอย่างโจ่งแจ้ง เหล่านี้ก็คือการเสื่อมเสียที่หายนะเพียงพอแล้ว

ประการที่หก การประสบเจอบ่อยครั้งกับสิ่งที่เป็นที่ต้องห้าม เช่นการละเลยการละหมาดของผู้คน การเปิดเอาเราะฮฺของสตรี การซื้อขายสิ่งที่ต้องห้ามต่างๆ และอื่น สิ่งเหล่านี้จะทำให้การสั่งใช้ในความดีและห้ามปรามในความชั่วที่จะต้องมีในใจผู้ที่ศรัทธานั้นอ่อนแอลง เพราะเขาจะต้องห้ามปรามในสิ่งขัดกับหลักศาสนา รายงานจากท่าน อบู สะอีด อัล-คุดรีย์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ว่าแท้จริง ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า

«مَنْ رَأَى مِنْكُمْ مُنْكَرًا فَلْيُغَيِّرْهُ بِيَدِهِ، فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِلِسَانِهِ، فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِقَلْبِهِ، وَذَلِكَ أَضْعَفُ الإِيمَانِ» [مسلم برقم 49]

ความว่า "ใครคนหนึ่งในหมู่พวกท่านที่เห็นความชั่ว เขาจงเปลี่ยนแปลงมันด้วยมือของเขา หากเขาไม่มีความสามารถที่จะทำเช่นนั้นได้ ก็ให้เขาเปลี่ยนแปลงมันด้วยลิ้น (การพูด) และถ้าหากเขาไม่มีความสามารถอีก ให้เขาจงเปลี่ยนแปลงมันด้วยการปฏิเสธสิ่งนั้นในใจ และนั่นคือความศรัทธาขั้นต่ำสุด "(เศาะฮีหฺมุสลิม หมายเลข 49)

และความเสียหายประการอื่นๆ อีกมากมาย

وسبحانك اللّٰهُمَّ وبحمدك، أشهد أن لا إله إلا أنت أستغفرك وأتوب إليك.